

ກາໝາຍ ລາງວັນຊີໄຮ.

ສອງເອ້ຍນ້ອງ

ໄດ້ຮັບລາງວັນ ວັນນະກຳສ້າງສັນ
ຍອດຢູ່ມອາຊີ ອາຄະເນ ປີ 2000

ສອງເອ້ຍນ້ອງ

ສ. ບຸບຜານຸວົງ

* ຄະນະຈັດທຳ:

- ວິວັນ ຈັນທະໂຄດ ຜູ້ອຳນວຍການ-ຫົວໜ້າບັນນາທິການ.
 - ອຳພາ ອຸດທະຈັກ ຮອງອຳນວຍການ-ຮອງບັນນາທິການ
- ບັນນາທິການ:
- ບຸນໄຊ ວົງຈັນດີ ຫົວໜ້າຂະແໜງ ບັນນາທິການ
 - ພູວຽງ ສິດທິວົງ

* ຄອມພິວເຕີ:

- ນາງ ດວງຈັນ ຊຸລະລຶກ
- ນາງ ຄຳສອນ ອິນປັນຍາ

* ຈັດໜ້າ: ອຳພາ ອຸດທະຈັກ

* ອອກແບບໜ້າປົກ: ອີຊາພຸດສຈາວີ (Esa Puustjarvi)

* ຈັດພິມໂດຍ: ກົມພິມຈຳໜ່າຍ

* ພິມທີ່: ໂຮງພິມແຫ່ງລັດ

ຂະໜາດ 15x21 ຊ.ມ

ຈຳນວນພິມ: 1,000 ເຫຼັ້ມ

ເລກທະບຽນພິມເລກທີ:

511 ພຈ 06 12 2013

ຕອນທີ 16

ນາງມະ ນັ່ງລ້າງຈອກຢູ່ຫຼັງບ້ານ ໄດ້ຍິນສຽງຕົນຂອງຄົນຄ່ອຍ ຢ່ອງມາທາງຫຼັງ ນາງງວາກໜ້າໄປຫາທັນທີ ນາງຕ້ອງໃຈ ທີ່ພວມ ຈອບມາຄິດວ່າຈະຈວາດ ນາງມະ ຫຼິ້ນແຕ່ບໍ່ທັນ ນາງມະ ເຫັນກ່ອນເລີຍ ຊວາງມືກອດເອົາ ນາງມະ ຢ່າງສະໜິດສະໜົມ ນາງມະ ທັງລ້າງຈອກທັງ ເວົ້າວ່າ:

- ເອົາແລ້ວ, ມີຫຍັງອີກແລ້ວ ?

ນາງ ຕ້ອງໃຈ ພັດແຮງກອດ ທັງໝຸ່ງສ້ວງ, ໝຸ່ງແອວ ນາງ ມະ ອິດບໍ່ໄດ້ເລີຍເວົ້າວ່າ:

- ຊິເຊົາບໍ່ ຫຼື ບໍ່ ? ເອົານ້ຳລ້າງຈອກທົດແທ້ໄດ້ນີ້ !

- ທົດແມ້ຄັນບໍ່ປຽກທັງສະຫາຍ.

- ຫຼຸຍໜ້າບໍ່ອາຍ, ຄົນມາເຫັນເຂົາຈະວ່າແນວໃດ ?

- ໃຜຊິເຫັນເຂົາ, ໂອຍ ! ເຈົ້າລະບຽບ !

ນາງ ຕ້ອງໃຈ ບັງນຕົວໄປນັ່ງຊ່ອມເຊາະ ຢູ່ຕໍ່ໜ້າ ນາງມະ ນາງ ສາວທັງສອງຫຼຽວເບິ່ງໜ້າກັນຄາວໜຶ່ງ ແລ້ວພ້ອມກັນຫົວຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມ ລື້ນເລິງ ນາງມະ ເລີຍຖາມວ່າ:

- ເປັນແນວໃດອ້າຍ ເທີນ ມອບວຽກຫຍັງໃຫ້ພວກເຮົາແດ່ ?

- ບໍ່ພົບອ້າຍ ເທີນ ຊ້ຳພົບແຕ່ອ້າຍ ອົມ.

- ລູກເມຍເພິ່ນຍັງສະບາຍດີຕື ?

- ສະບາຍດີ, ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຮັດພິທີໄຫວ້ອາໄລເຖິງດວງວິນ ຍານຂອງແມ່ ພວງ ກັບສະຫາຍ ດວງດີ.

- ເຮັດຢູ່ໃສ, ມີໃດຈະເຮັດ ?

- ບ່ອນເຮັດ ແລະ ມື້ຈະເຮັດເພິ່ນບໍ່ທັນບອກ ມີແຕ່ໃຫ້ພວກເຮົາກຽມ ອາດມີອ້າຍນ້ອງຢູ່ນອກກຳແພງເມືອງມາຮ່ວມ ນອກນັ້ນພວກເຮົາຍັງຈະ ໄດ້ຫວ່ານໃບປົວ ແລະ ຕິດຄຳຂວັນອີກ. ພວກເຮົາຈະປົກສາກັນເຮັດຫຼາຍ ແນວ ເພື່ອໃຫ້ການໄຫວ້ອາໄລເທື່ອນີ້ເປັນການສະແດງກຳລັງສົມທົບ ກັບ ການໂມ່ງບາດຄ້ອນຂັ້ນສູດທ້າຍໃສ່ກະບານຫົວຂອງຈັກກະພັດ ອາເມ ລິກາ ແລະ ລູກແຫລັງຢູ່ທັງໄທທິນ. ນາງຕ້ອງໃຈ ມີດຢູ່ຄາວໜຶ່ງຈຶ່ງຖາມ ຕໍ່. ເປັນແນວໃດໂຕໂຕໄປຕະຫຼາດເຂົ້າໄດ້ເລື່ອງຫຍັງມາແດ່ ? ມື້ນີ້ເຮັດຫຍັງ ກິນໃຫ້ແຊບບຽງ ແດ່ເທາະ.

ນາງມະ ຍື່ມຫົວແລ້ວເວົ້າວ່າ:

- ຄັນສະຫາຍຮູ້ເລື່ອງສະຫາຍຈະບໍ່ກິນຮອດເຂົ້າ.

- ຫຼຸຍ ! ເລື່ອງຫຍັງມາກະດັກກະດັ້ແທ້ ?

- ເຂົາໄປນັ່ງຖ້າຢູ່ໃນເຮືອນພຸ້ນກ່ອນໄປ, ເຮົາລ້າງຈອກແລ້ວຈະ ເວົ້າສູ່ຟັງ ກຽມໃຈໄວ້ດີໆ ເພື່ອຟັງຂ່າວ.

ນາງຕ້ອງໃຈ ເອົາມືຕຸ້ຍແກ້ມ ນາງມະ ເປົາໆ ລຸກຂຶ້ນພ້ອມທັງ ເວົ້າວ່າ:

- ຕົວະ !

ຫຼັງຈາກລ້າງຈອກແລ້ວ ນາງມະ ເອົາແພເຊັດມີສຳຫລວດເບິ່ງ ໄພໃນເຕົາອີກເທື່ອໜຶ່ງ ຈຶ່ງຢ່າງເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ. ນາງສາວທັງສອງນັ່ງປິ່ນ ໜ້າໃສ່ກັນຕ່າງຝ່າຍຕ່າງກໍຍິມ ນາງ ຕ້ອງໃຈ ຖາມຂຶ້ນກ່ອນ:

- ໂສ, ມີເລື່ອງຫຍັງເວົ້າສູ່ພັງແມ້ !
- ຕັ້ງໃຈດີແລ້ວບໍ່ແລ້ວ ?
- ເອົາເຖີດນ່າ !
- ຄືນນີ້ໂຕຜົນຫຍັງແດ່ ?
- ຂໍນຳເທາະຢ່າເວົ້າຫຼາຍຄວາມ.

ນາງມະ ຍື່ມຫົວ ເຫຼືອດເບິ່ງ ນາງຕ້ອງໃຈ ຢ່າງມີຄວາມໝາຍແລ້ວ ເວົ້າຂຶ້ນຊ້າໆ ແລະ ແຈ້ມແຈ້ງດີວ່າ:

- ເຮົາພົບກັບອ້າຍນ້ອງພວກເຮົາຫຼາຍຄົນ ພວກເພິ່ນຕ່າງກໍ່ນຸ່ງ ເຄື່ອງແບບຊາວເມືອງ ວຽງຈັນ ເຮົາຕື່ນຈົນກະຊ້າເກືອບຫຼຸດຈາກມື ເມື່ອ ຫຼຽວເຫັນອ້າຍ ແສນ ເຮົາຢ່າງຕາມເພິ່ນເທິງເຕີບເມື່ອເຊື້ອແນ່ວ່າແມ່ນ ອ້າຍ ແສນ ຄັກເຮົາຈຶ່ງບັງເກີດໄປເບື້ອງໜ້າເພິ່ງເລັ່ງສາຍຕາໃສ່ເພິ່ນ ພ້ອມ ທັງຮ້ອງເພິ່ນຄ່ອຍໆ ວ່າ: " ອ້າຍແສນ " ອ້າຍແສນ ຫຼຽວເບິ່ງເຮົາຕັ້ງແຕ່ ຫົວເຖິງຕີນ ແລ້ວມາຢຸດຢູ່ທີ່ໃບໜ້າຂອງເຮົາ. ເພິ່ນຫຼຽວໜ້າຫຼຽວຫຼັງ ແລ້ວເວົ້າຂຶ້ນຄ່ອຍໆ ວ່າ ອ້າຍບໍ່ນຶກບໍ່ຜັນເລີຍວ່ານ້ອງ ຈະມີຊີວິດມາຮອດ ນີ້ນີ້! ເພິ່ນກັບຫຼັງຫຼຽວເບິ່ງເຮົາຕັ້ງແຕ່ຫົວເຖິງຕີນເທື່ອໜຶ່ງແລ້ວຖາມ ເຮົາວ່າ: ວົງພັນ ! ແມ່ນ ວົງພັນ ລູກສາວລາດບວກແທ້ຫວະນີ້ ? ໂທ ວົງພັນ.

ເວົ້າມາຮອດນີ້ ນາງມະ ເຮັດມະລັອມມະແລ້ມ ເປັນສີອາຍໆທີ່ ໄດ້ເຜີຍຊື່ຂອງຕົນອອກ ນາງຕ້ອງໃຈ ເຂົ້າໃຈຕໍ່ທ່າທີຂອງ ນາງມະ ແລ້ວ ເວົ້າວ່າ:

- ເອົາລະ ! ອ້າຍ ອົ້ມ ບອກໃຫ້ເຮົາຮູ້ມື້ນີ້ເອງວ່າ ຊື່ແທ້ຂອງສະ ຫາຍແມ່ນ ວົງພັນ ລະຫວ່າງພວກເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຈະຮັກສາເປັນຄວາມ ລັບອີກແລ້ວລະ ! ເລື່ອງມັນເປັນແນວໃດຕໍ່ໄປ ?

ທ່ານນັກອ່ານທັງຫຼາຍ ບັດນີ້ເລື່ອງມັນແຈ້ງແລ້ວວ່າ ນາງມະ

ແມ່ນນາງ ວົງພັນ ສະນັ້ນພວກເຮົາຈະຮ້ອງ ວົງພັນ ຄືນຄືເກົ່າ ນາງ ວົງພັນ ມີດຢູ່ຄາວໜຶ່ງແລ້ວເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ:

- ອ້າຍແສນ ຂວນເຮົາອອກຈາກຕະຫລາດ ແລ້ວພາກັນໄປກິນ ເຝືຢູ່ຮ້ານອາຫານສອກຫລີກແຫ່ງໜຶ່ງ ກ່ອນອື່ນໝົດອ້າຍ ແສນ ບອກໃຫ້ ເຮົາຮູ້ວ່າ ພໍ່ແມ່ ແລະ ເອື້ອຍນ້ອງທຸກຄົນອົບພະຍົບໄປຢູ່ບ່ອນປອດໄພ ສະບາຍດີທຸກຄົນ. ເອື້ອຍ ວົງເພັດ ຂອງເຮົາກໍ່ຢູ່ໃນຕົ້ນແຖວປະຕິວັດແລ້ວ ເຮົາກໍ່ໄດ້ເວົ້າໃຫ້ເພິ່ນຮູ້ວ່າ ໃນໜ່ວຍພວກເຮົາມີສະຫາຍ ຕ້ອງໃຈ ເປັນ ຄົນເມືອງໃໝ່ ອັດຕະປື ແລະ ແມ່ຄຳພັນ. ເພິ່ນຖາມເຮົາວ່າ: ເອເ! ນາງ ຕ້ອງໃຈ ໃດນໍ? ຢູ່ເມືອງໃໝ່ ອັດຕະປື ບໍ່ມີໃຜຊື່ວ່າ ນາງຕ້ອງໃຈນ່າ! ເຮົາຖາມເພິ່ນວ່າອ້າຍຮູ້ຈັກນ້ອງສາວຂອງອ້າຍ ບຸນມີ ບໍ່? ເພິ່ນຄິດຢູ່ ຄາວໜຶ່ງຈຶ່ງເວົ້າວ່າ: ນ້ອງສາວຄົງຂອງສະຫາຍ ບຸນມີ ຫວະ ? ເຮົາຍື່ມ ພ້ອມທັງກຶກຫົວ, ນ້ອງຕົວະອ້າຍຕີ ນ້ອງສາວຂອງສະຫາຍ ບຸນມີ ມີພຽງ ຜູ້ດຽວອ້າຍໄປເມືອງໃໝ່ນັ້ນ ລາວຍັງຮຽນຢູ່ໂຮງຮຽນມັດທະຍົມລາວ ຊື່ວ່າ ນາງ ວັນດີ, ຊື່ແທ້ຂອງສະຫາຍແມ່ນນາງ ວັນດີ ແມ່ນບໍ່ ?

ນາງຕ້ອງໃຈ ຍື່ມເປັນສີອາຍໆ ວາດໃດວາດໜຶ່ງແລ້ວເວົ້າວ່າ: ມື້ແລງນີ້ໃນເວລາ 19 ໂມງ ອ້າຍແສນ ຈະມາຢາມພວກເຮົາ.

- ເຮັດແນວໃດເພິ່ນຈຶ່ງຮູ້ບ່ອນພວກເຮົາຢູ່ ?

ນາງ ວັນດີ ຖາມຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມສົນໃຈ.

- ອ້າຍເຫີນ ຈະເປັນຜູ້ພາມາ.

- ສະຫາຍບໍ່ທັນເວົ້າເລື່ອງຂອງເຮົາສູ່ເພິ່ນພັງບໍ່ ?

- ໃຜຊື່ເວົ້າ ? ເລື່ອງຂອງພວກສະຫາຍກໍ່ໃຫ້ພວກສະຫາຍເວົ້າ ກັນເອງລະບໍ່ ?

ນາງ ວັນດີ ນັ່ງມືດຢູ່ ແຕ່ຫົວໃຈຂອງນາງເຕັ້ນຫຶກໆ ເຈົ້າຂອງ ສາຍສ້ອຍ ມາແລ້ວເຮົາຈະພົບເພິ່ນແນວໃດ ? ເວົ້າແທ້ໃນຊີວິດແຫ່ງຄວາມ

ເປັນສາວຂອງນາງ ກໍມີອ້າຍບ່າວຫຼາຍຄົນມາຂໍຂອດຄວາມຮັກບາງຄົນກໍເຮັດ ຈ.ມ. ມາຫາບາງຄົນກໍມາລົມໃຊ້ແສງທຸ, ແສງຕາ ແລະ ຖ້ອຍຄຳກ່ຽວກ່ອນມອບນ້ອມໜຽວອນທ່ານນັ້ນທ່ານນີ້ ແຕ່ຫົວໃຈ ຂອງນາງບໍ່ເຕັມຕຶກງ ແບບນີ້ຈັກເທື່ອ. ນາງວັນດີ ເງິຍໜ້າຂຶ້ນແລ້ວຖາມວ່າ:

- ມີແລງມີສະຫາຍມີວຽກໄປຊັ້ນບໍ່ ?
- ແມ່ນແທ້ ແມ່ ຄຳໝັ້ນ ບອກໃຫ້ເຮົາໄປຢູ່ພຸ້ນ
- ມີໜ້າຈິ່ງໄປບໍ່ໄດ້ບໍ່ ? ເຮົາບໍ່ເຄີຍຮັບແຂກຄົນຜູ້ໜຶ່ງ ຜູ້ດຽວຈັກເທື່ອ ເຮົາຄິດຍາກຈັກຊິເຮັດແນວໃດຈິ່ງຖືກຕ້ອງເໝາະສົມ.

- ຊິຍາກຊິຊາຫຍັງເດສະຫາຍເອີຍ ! ເພິ່ນມາກໍຕ້ອນຮັບ ແລະ ເວົ້າລົມເພິ່ນແບບສະຫາຍຕໍ່ສະຫາຍ.

- ເລື່ອງສາຍສ້ອຍຄໍນີ້ ເຮົາຄວນມອບໃຫ້ເພິ່ນບໍ່ ?
- ເຮົາເຫັນວ່າບໍ່ທັນຈຳເປັນ ບ່ອຍມັນຕາມເລື່ອງເສຍກ່ອນ ພວກສະຫາຍພົບກັນຮູ້ມິດໄລໃຈຄໍກັນເລື່ອງຂອງມັນຈະເອີຍລົງແນວໃດນັ້ນ ມັນຫາກຊິເປັນໄປດອກ. ແຕ່ມີແລງມີສະຫາຍຕ້ອງມີສະຕິລະວັງຕົວໄດ, ແມ່ ຄຳໝັ້ນ ຮັບການສ່ອງແສງຈາກແກ່ນສານວ່າ ພວກຊິເອອາ ເຄື່ອນໄຫວອ້ອມແອ້ມພວກເຮົາຢູ່ນີ້ນັບມື້ ນັບແຮງຂຶ້ນ. ສະນັ້ນ ເພິ່ນຈິ່ງບອກໃຫ້ເຮົາໄປຢູ່ນຳເພິ່ນພຸ້ນ. ສ່ວນສະຫາຍຄວນຍ້າຍໜີຈາກນີ້ !

- ເລື່ອງນີ້ເຮົາກໍຄິດມາແຕ່ວານພຸ້ນ ແຕ່ເຮົາຄິດວ່າຕອນທ່ຽງຄືນພຸ້ນເຮົາຈິ່ງໄປ ເຄື່ອງຂອງເຮົາຍ້າຍໄປໝົດແລ້ວ.

- ກໍດີເໝືອນກັນ, ພວກອ້າຍ ເທີນ, ອ້າຍ ແສນ ມາແລ້ວໄປນຳພວກເພິ່ນເລີຍ.

* * *
* *

ຄືນມື້ນັ້ນເດືອນມືດແຕ່ດາວເຕັມທ້ອງຟ້າ ສາຍລົມເຢັນພັດມາບໍ່

ຂາດສາຍ ນາງວັນດີ ນັ່ງຖັກແພມົນຢູ່ໂດຍລຳພັງໃນຫ້ອງ ນາງຄອຍພັງສຽງບາດຕີນຂອງສະຫາຍ ເທີນ ແລະ ສະຫາຍ ແສນ ທີ່ມາຢາມນາງ. ຄາວໜຶ່ງຕໍ່ມານາງໄດ້ຍິນສຽງບາດຕີນຂອງຄົນຍ່າງຂຶ້ນຂັ້ນໄດມາ ຫົວໃຈຂອງນາງເຕັ້ນແຮງ ນາງພິມພາວ່າ " ອ້າຍແສນ ມາແລ້ວ " ນາງເຫຼືອດຕາໄປຫາແວ່ນທີ່ແຂນຢູ່ຝາເຮືອນ ແລ້ວລຸກຂຶ້ນແຍງເບິ່ງໃບໜ້າ ເອົາມືລູບໄລ່ຂົນຄົວແປງເກົ້າຜົມ ແລະ ຄຳເສື່ອເລັກນ້ອຍ ແລ້ວຍືນສະຫງ່າດຢູ່ເພື່ອຄອຍຖ້າພັງສຽງເຄາະປະຕູບໍ່ມີສຽງເຄາະ ເພື່ອໃຫ້ຄົນທາງນອກຮູ້ວ່າ ໃນຫ້ອງມີຄົນ ນາງເຮັດຕິໂອອະຮິບາດໜຶ່ງແລ້ວສຽງເຄາະປະຕູໄດ້ດັງຂຶ້ນ. ນາງຖາມຄ່ອຍໆ ວ່າ:

- ແມ່ນໃຜອ້າຍ ເທີນ ຫວະ ?

ບໍ່ມີສຽງຕອບ ໄດ້ຍິນສຽງລົມກັນພໍເປັນອຸ່ມໆ ຕໍ່ມາຄາວໜຶ່ງພັດໄດ້ຍິນສຽງເຄາະປະຕູເທື່ອໃໝ່ອີກ ນາງວັນດີ ຄິດໃນໃຈວ່າອ້າຍ ເທີນ ບໍ່ເຄີຍຢອກນາງແບບນີ້ຈັກເທື່ອ ແມ່ນໃຜຫວະ ? ນາງວັນດີ ທັງຄິດທັງກ້າວໄປຫາປະຕູພ້ອມທັງຖາມວ່າ:

- ແມ່ນໃຜ ?

- ແມ່ນເຮົານີ້ລະ ໄຂປະຕູໄວ.

ພັງສຽງປາກນາງບໍ່ເຂົ້າໃຈ ວ່າແມ່ນຄົນທາງໃດ ຫຼື ວ່າແມ່ນອ້າຍແສນ ຊັ້ນບໍ່ ? ໂອຍ ! ອ້າຍແສນ ບໍ່ທ່ອນເວົ້າແນວນັ້ນ, ສຽງເຄາະປະຕູດັງຂຶ້ນແຮງກວ່າເກົ່າ ຜິດປົກກະຕິເສຍແລ້ວ. ນາງວັນດີ ຖອຍຫຼັງຈັບເອົາຖົງສີດຳທີ່ປົງໄວ້ຂ້າງຫົວປ່ອນນອນ ຢ່ອງແຍ່ງອອກໄປຫາຫ້ອງນຳ ເຫັນປະຕູປ່ອງຢ້ຽມເປີດຢູ່ ນາງຈິ່ງ ໂຍ້ວ່າຈະໂດດອອກໄປແຕ່ຊ້າເສຍແລ້ວ ມີທີ່ແຂງຄືຄົມເຄົ້າໄດ້ຈັບແຂນຂອງນາງໄວ້.

- ຊິໄປໃສທີ ?

ນາງ ວັນດີ ງວາກໄປເບິ່ງມັນ ເປັນຄົນສູງໃຫຍ່ຜົມຍາວນຸ່ງເຄື່ອງ

ສີຂຽວ ເຂົ້າມາຝັກຢູ່ຫ້ອງນ້ຳກ່ອນແລ້ວ ບຸນແຕ່ມີກຳຂວາທີ່ນາງຫົວຖົງທັງ
ຢູ່ນັ້ນຍັງເປັນອິດສະຫຼະ ນາງຟ້າວຄວ່າງຖົງອອກໄປນອກເຮືອນທັນທີ
ນາງ ວັນດີ ຖືກລາກເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງເຮືອນ ແລ້ວຊາຍຄົນນັ້ນໄຂປະຕູຫ້ອງ
ໃຫ້ໝູ່ມັນເຂົ້າມາ ໝູ່ຮ້ອຍໂທ ໃບ ແລະ ລູກນ້ອງຜູ້ໜຶ່ງກ້າວເຂົ້າມາຫຼົວ
ເບິ່ງນາງ ວັນດີ ຕັ້ງແຕ່ຫົວເຖິງຕີນ ແລ້ວເພິ່ງເລງສາຍຕາໃສ່ນາງຢ່າງບໍ່
ພັບຕາ ລູກແຫຼ້ງຂອງມັນຜູ້ເຂົ້າຝັກຈັບເອົານາງຢູ່ຫ້ອງນ້ຳ ລາຍງານ
ວ່າ:

- ເມື່ອກີ້ມັນຄວ່າງຖົງລົງເຮືອນພຸ້ນໄດ້ຂ້າມ້ອຍ !
- ໝູ່ຮ້ອຍໂທ ໃບ ພັງບໍ່ຄັກງວາກໜ້າໄປຖາມຕື່ມອີກວ່າ:
- ຄວ່າງຫຍັງຫວະ ?
- ຄວ່າງຖົງໜັງຂ້າມ້ອຍ.
- ໂອຍ ! ແມ່ນຖົງເອກະສານແລ້ວຕີ ! ຮີບໄປຊອກມາໃຫ້ກຸດງວ
ນີ້ ໄປທັງສອງຄົນເດີທາໃຫ້ເຫັນໄດ້, ສ່ວນອີ່ມີປະໃຫ້ກູສຳລະມັນກ່ອນ.
- ແຮ່ ! ແຮ່ ! ຈົ່ງເບື້ອງຈົ່ງຕອງໄວ້ໃຫ້ພວກຂ້າມ້ອຍແດ່ໄດ້ຂ້າ
ມ້ອຍ !

ບັກຜົມຍາວ ທັງເວົ້າທັງຍົກຄີວເພື່ອບບາດໜຶ່ງ ໃສ່ນາຍຂອງມັນ
ແລ້ວດຶງແຂນບັກສູງເຕວເວອອກຈາກຫ້ອງໄປ. ໝໍ້ໃບ ຈົກເອົາກອກຢາ
ມາໂຕ້ດູດພິ່ນຄວັນຢ່າງສະບາຍຢູ່ຄາວໜຶ່ງ ຈຶ່ງຖືກຫົວຖາມວ່າ:

- ເຈົ້າແມ່ນໃຜ ? ວົງພັນ ໄປໃສແລ້ວ ?

ນາງ ວັນດີ ບໍ່ຕອບ ນັ່ງເສີຍຄືບໍ່ມີເລື່ອງຫຍັງເກີດຂຶ້ນ ມັນຖາມ
ຍັ້ງຕື່ມວ່າ:

- ກຸຖາມມືງວ່າ ອີ່ວົງພັນ ໄປໃສແລ້ວ ? ມືງບໍ່ໄດ້ຍິນບໍ ?

ນາງ ວັນດີ ນັ່ງເສີຍ ບໍ່ງວາກໜ້າຫຼົວເບິ່ງມັນພໍເມັດ ມັນລຸກຂຶ້ນ
ກ້າວເຂົ້າໄປຫາ ນາງວັນດີ ກໍລຸກຂຶ້ນຕັ້ງທ່າຕໍ່ສູ້ ນາງຄິດໃນໃຈວ່າ ໃຫ້

ມືງມາຕ້ອງກູເບິ່ງສ້ວງມືງກໍຈະກິນມິດກາໝາຂອງກູໂລດລະເຫັນແສງຕາ
ອັນຄຸດຂົມຂອງນາງ, ໝໍ້ໃບ ເລີຍເກີດໝັກເຫັດມັນລາກແຂນນາງໝົດ
ແຮງພ້ອມທັງເວົ້າວ່າ:

- ສັງມາເກ່ງແທ້ ເບິ່ງມືງຊິໄປຮອດໃສ ?

ມັນກອກຮັດເອົານາງ ແລ້ວເນັ້ນລົງຕຽງ, ນາງວັນດີ ຖອດມິດ
ທີ່ເໝັບຢູ່ຫົວສິ້ນອອກ ວ່າຈະແທງມັນ ແຕ່ບໍ່ທັນມັນຈັບມືນາງໄວ້ກ່ອນ
ແລ້ວບິດມືນາງຈົນມິດຫລຸດຈາກມື ມັນເຖິງນາງລົງ ນາງວັນດີ ບໍ່ຮ້ອງແຕ່
ມືຕິນຂອງນາງທັງຍົກ ທັງຖືບັນກັດກໍກັດ ທັນຄູດກໍຄູດແບບສູ້ບໍ່ຖອຍ
ໃນເວລານັ້ນທີ່ໝໍ້ ໃບ ພວມກຸມ ນາງ ວັນດີ ຢູ່ນັ້ນ ສະຫາຍເທີນ ແລະ
ສະຫາຍ ແສນ ມາຮອດ ສະຫາຍແສນ ບໍ່ເວົ້າຫຍັງຫຼາຍຄວາມໂດດເຂົ້າ
ໄປດຶງຄໍເສື້ອ ໝໍ້ໃບ ທີ່ນອກໝົດແຮງພ້ອມງວາກໜ້າມາທາກຳບັນ
ຂອງສະຫາຍກໍເຮັດໃຫ້ຄາງກະໂຕຂອງມັນລິ້ນກະລາບບາດໜຶ່ງ ທັງ
ໂຕຂອງມັນຕົກກົງລົງຕຽງ. ນາງວັນດີ ຜູດລຸກແປງເຄື່ອງນຸ່ງປັບແປ້ບແລ່ນ
ໄປບັງຫຼັງສະຫາຍ ເທີນ ພ້ອມທັງເວົ້າວ່າ:

- ພວກມັນມີສາມຄົນໄດ !

- ສອງຄົນຢູ່ໃສ ?

ພວກມັນໄປຊອກເອົາຖົງເອກະສານ ທີ່ນ້ອງແກວ່ງລົງເຮືອນ.

- ຢູ່ໃສພາອ້າຍໄປທາດງວນີ້ ບັກຕາຍຮ່າມີປະໃຫ້ສະຫາຍ ແສນ
ສຳລະຜູ້ດຽວກໍໄດ້ດອກ.

ພໍເວົ້າສຸດຄວາມສະຫາຍ ເທີນ ແລະ ນາງ ວັນດີ ກໍແລ່ນອອກຈາກ
ຫ້ອງໄປໝໍ້ ໃບ ລຸກຂຶ້ນຊ້າງ ມັນເຮັດແສງຕ່າງ ແລ້ວພຸ້ງໝົດສະວີງໃສ່
ສະຫາຍ ແສນ ແບບສາຍຟ້າແລບ ຄັນສະຫາຍຫຼັກບໍ່ທັນ ກໍຄົງຫງາຍໝາ
ໃຫ້ມັນແທ້ ສະຫາຍໃຊ້ໝົດແຢ້ບໂຄກໜ້າ ມັນໄວ້ໃຊ້ໝົດກົງຕັກໃສ່ຄະ
ໂໝງຕາມັນ ແລ້ວໃຊ້ໝົດສະວີງຊ້າຍຂວາ ຜັດປຸງນກັນໂຍນໃສ່ໜ້າເອິກ

ແຫຍ່ມັນເຂົ້າໃສ່ຝາຈົນມັນລົມອວກຍວກກັນຂີ້ທັງລົງທັງຍືນ. ມັນສາກປີນພົກອອກມາແຕ່ບໍ່ທັນການ ຕີນໄຟຂອງສະຫາຍ ແສນ ເຕະຈົນພົງອອກຈາກມື. ໃນເວລາດຽວກັນ ສະຫາຍ ແສນ ຫຼັດບໍ່ໝັ້ງບາດໜຶ່ງທົ່ວໄປ ຕຳໃສ່ຝາເຮືອນຈົນແມງທັງຫ້ອຍແຕກຍ່າວ. ພຸດໂທແມ່ນຫຍັງກັນອີກ ສະຫາຍ ແສນ ພ້າວອວຍໜ້າຄົນໄປເບິ່ງກຳບັນເຫຼັກ ຂອງບັກຜົມຍາວ ຫຼິ້ນງານໝັດຊ້າຍ ໝັດຂວາຂອງມັນນຳລົງໃສ່ສະຫາຍ ແສນ ຈົນວ່ານັບບໍ່ທັນ, ໝໍ້ຊີເຮັດແທ້ໄດ້ນີ້. ສະຫາຍ ແສນ ຜູກລຸກຂຶ້ນໃຊ້ໜ້າຜາກຄວາຍຕູ້ແດກໃສ່ຕັບເອິກ ບັກຜົມຍາວຈົນມັນຫງາຍເງິບໄປຕີນໄຟນຳເຂົ້າຕື້ມ ເວລາພໍຮ້ອຍໂທໃບ ຄວາໄດ້ປືນ ແຕ່ມັນຖືກຕີນຈົນຕາເຊີ້ເບິ່ງຄົນໜຶ່ງເປັນສອງຄົນມັນຍົກຂຶ້ນວ່າຊິແນໃຫ້ຄັກ ແລ້ວລັ່ນປົ່ງໜຶ່ງສົວເອົາສ້ວງສະຫາຍ ແສນ ຕຳໃສ່ຕັບເອິກບັກຜົມຍາວປືນພະຄະວາຊັກຕາຍວັບໆ ຢູ່. ສະຫາຍ ແສນ ຖືບຕູ້ລົມທັບໝໍ້ ໃບ ໂດດໄປຢຽບມືມັນໃສ່ພື້ນເຮືອນ ພ້ອມທັງຖືກເອົາປືນມາເທັບໃສ່ຫົວສາຍແອວໄວ້. ອວຍໜ້າໄປທາປາກປະຕູ ເຫັນຜູ້ເພີນສູງຕວເວວ ກຳລັງຈົ່ມວຍໃສ່ ຢູ່ບໍ່ເວົ້າຫຼາຍຄວາມສະຫາຍ ແສນ ໂດດເຕະທັນທີ ພຽງແຕ່ຖືກບາດ ຕີນທໍ່ນັ້ນເບິ່ງມັນເປີດທີ່ລີ້ລົງເຮືອນ ສະຫາຍຕາມມັນລົງໄປພໍດີ ນາງ ວັນດີ ກ້າວຂຶ້ນມາພົບກັນຢູ່ເທິງຂັ້ນໄດສະຫາຍ ແສນ ຖາມວ່າ:

- ມັນໄປໃສແລ້ວ !
- ມັນປົບຕາຍໄປແລ້ວ ອ້າຍບໍ່ເປັນຫຍັງບໍ່ ?
- ບໍ່ ! ສະຫາຍ ເທີນ ເດ ?
- ຢູ່ກ້ອງຖຸນພຸ້ນ.
- ເຫັນຖົງເອກະສານແລ້ວຫວະ ?
- ເຫັນແລ້ວ !
- ໄປ ! ນ້ອງມີຫຍັງຂຶ້ນມານຳອ້າຍເອົາເຄື່ອງ ແລ້ວຮິບໜີຈາກທີ່

ນີ້ !

- ນ້ອງບໍ່ມີຫຍັງດອກ, ເຄື່ອງໝູ່ນັ້ນປະ, ອອກຈາກທີ່ນີ້ເທາະອ້າຍເບິ່ງແມ່ຄົນແຕກຕື່ນກັນມາແລ້ວໄດ້ທັນ.

ສະຫາຍ ເທີນ ເປີດລົດໂມໂຕຂຶ້ນໄປທາງ ຊຳເໜືອ ເພື່ອໄປບອກແມ່ຄຳໝັ້ນ ແລະ ນາງ ວົງພັນ, ສ່ວນນາງ ວັນດີ ກັບສະຫາຍ ແສນ ເປີດລົງທາງລົງໄຕ່ຫາຍຕົວເຂົ້າໝູ່ລົດຍືນ ທີ່ແລ່ນສວ່ານສົນຢູ່ໃນກາງເມືອງວຽງຈັນ.

ສະຫາຍ ແສນ ໄດ້ເອົານາງ ວັນດີ ໄປຮອດທົ່ງນາແຫ່ງໜຶ່ງ ຊຶ່ງຢູ່ໃກ້ແຄມປ່າທົ່ງນາດັ່ງກ່າວ ບໍ່ກວ້າງປານໃດມີກົກບົກໃຫຍ່ສອງສາມຕົ້ນຢູ່ລຽບແຄມທາງ ມີຮົ່ວໜາມໝາກຈັບເບິ່ງໄປຕາມກຳໄມ້ກະຊະທີ່ຢາຍກັນໄປພໍເປັນຍ່ອມແຍ່ມ ສະຫາຍ ແສນ ລົງລົດສັ່ງເກດເບິ່ງທາງໜ້າຫຼັງເມື່ອບໍ່ເຫັນອັນໃດຜິດປົກກະຕິ ແລ້ວສະຫາຍ ແສນ ໄດ້ພາ ນາງວັນດີ ເຂົ້າໄປທາງຖຽງນານ້ອຍຫຼັງໜຶ່ງຢູ່ຂ້າງສຸມໄຜ່ທີ່ມີແສງຕະກຽງນ້ອຍລອດປ່ອງອອກມາພໍເປັນມັບມຽງ ຖຽງນາແບ່ງເປັນສອງຫ້ອງ ມີເກີຍອອກມາ ນາງວັນດີ ນັ່ງເທິງເສົາຖຽງຢູ່ເກີຍເບີຍລົມເຢັນຢູ່ຢາງສະບາຍ ສ່ວນສະຫາຍ ແສນ ເອົາເຄື່ອງເຂົ້າໄປຖຽງຄາວໜຶ່ງ ຈຶ່ງອອກມານັ່ງຢູ່ເກີຍນຳນາງ ວັນດີ ແລ້ວເວົ້າວ່າ:

- ນາງ ຄຳແພງ ເຂົ້າໄປບ້ານ ໝໍ້ສິ່ງ ບໍ່ຢູ່ຄືຊື່ແມ່ນໄປຕືກເບັດ.
- ພວກອ້າຍຢູ່ນີ້ຈັກຄົນ ?
- ມີສາມສະຫາຍຊາຍສອງ ຍິງໜຶ່ງ. ພວກອ້າຍມາຮັບຈ້າງຊ່າວນາໃຫ້ຕາແສງ ເພີ່ນໃຫ້ໄຮ່ລະ 80 ພັນກີບ. ກິນເຂົ້ານຳເພີ່ນ ເມື່ອໄດ້ໜັງສຸງ ໜັງສື ຄົບຖ້ວນແລ້ວອ້າຍຄົງເຂົ້າໄປຮັບຈ້າງຂັບຕັກຊີ ຢູ່ໃນຕົວເມືອງ.
- ຄັນຊັ້ນນ້ອງມານີ້ບໍ່ຍາກໃຫ້ພວກອ້າຍຫວະ ?

- ບໍ່ຍາກດອກພວກອ້າຍທາກມີວິທີແກ້, ນ້ອງຢູ່ນີ້ກໍຈະບໍ່ດົນດອກສະພາບອຸ່ນລົງແດ່ແລ້ວ ນ້ອງກໍຈະໄດ້ກັບເຂົ້າໄປໃນເມືອງອີກ.

ເຂົ້າທັງສອງມີຄູ່ຄາວໜຶ່ງ ສາຍລົມເຢັນພັດມາເຮັດໃຫ້ງາພິກສາແກວ່ງໄກວສຽດສຶກັນເປັນສຽງຄ່ອຍໆ ແຮງໆ ປະສົມກັບສຽງລົມພັດໃບກ້ວຍສຽງນົກເຄົ້າຮ່າຮອນ. ສຽງຂຽດຈຳນາຮ້ອງໃນຄວາມງຽບສະຫງົດຂອງຊົນນະບົດ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຂອງນາງ ວັນດີ ຊຶ່ງເຄີຍຢູ່ໃນກາງເມືອງເປັນສິສອຍວອຍວາດໃດວາດໜຶ່ງ. ສະຫາຍ ແສນ ຈຶກເອົາກອກຢາມາໄຕ່ດູດແລ້ວເວົ້າວ່າ:

- ເກືອບເນາະ ຖ້າພວກອ້າຍໄປບໍ່ໄວໂລດອັນຕະລາຍ.

- ແມ່ນແທ້ ! ພວກນ້ອງກໍລະວັງຢູ່ໄດ, ແຕ່ເພື່ອຍໜຶ່ງຄວນຖອດຖອນເປັນບົດຮຽນ ເອີ ! ອ້າຍບໍ່ໄດ້ເຈັບປວດປ່ອນໃດແດ່ບໍ່ ?

ສະຫາຍ ແສນ ພົ່ນຄວັນກອກຢາຢ່າງສະບາຍ ແລ້ວເວົ້າດ້ວຍສຽງອັນສົດໃສວ່າ:

- ກໍມື້ໄປຫຼາຍເຕີບ ພໍເຝົ້າຍາວກໍລາຍດີບໍ່ຢອກ ເກືອບເສຍທ່າໃຫ້ມັນ ແຕ່ອ້າຍເຄີຍປະສົບກັບຄວາມພະຈົນໄພແນວນີ້ເລື້ອຍໆ ສະນັ້ນອ້າຍໂລດບໍ່ຖືເປັນສິ່ງສົນໃຈຕົນຕົວຊື່ນໜຶ່ງມັງສາຂອງອ້າຍກໍຄືກັນກັບຈິດໃຈຂອງອ້າຍ ບາງເທື່ອກໍຖືກບາດເຈັບບາງເທື່ອກໍບວມຊຳກຳຊຽວ ແຕ່ກໍດີໄປຢ່າງບໍ່ໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວຫຍັງພໍພິລິກຫຼີກໜ້າ ເທື່ອນີ້ອ້າຍຮູ້ສຶກສີຂ້າດໆໃນລຳຄໍ ແຕ່ເມື່ອກິນເຫຼົ້າບອງບີໝີໃສ່ແລ້ວກໍຄືວ່າບໍ່ຂັດ ບໍ່ເຄື່ອງອີກແລ້ວລະ, ຕົວຂອງອ້າຍມັນຫາກພໍຢູ່ພໍກິນໄປຊັ້ນນຳ.

ນາງ ວັນດີ ສຸດທີ່ຕື່ນຕົວໃຈຕໍ່ຄວາມເວົ້າຂອງສະຫາຍ ແສນ ທີ່ ບໍ່ໄດ້ຄິດຄຳນຶງເຖິງສ່ວນຕົວແຕ່ປະການໃດ, ນາງຄອຍວັນຄອຍຄືນມາເປັນຫຼາຍປີແລ້ວ ທີ່ຢາກເຫັນເຈົ້າຂອງສາຍສ້ອຍທຶນາງໄດ້ເອົາຄ້ອງຄໍໄວ້, ບັດນີ້ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ມານັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້ານາງ ເວົ້າລົມນຳນາງເພື່ອນອ້າຍກັບ

ນ້ອງຮ່ວມອຸທອນດຽວກັນ ແລະ ກໍແມ່ນຊາຍຄົນນີ້ເອງມາຊ່ວຍເອົານາງອອກຈາກໄພອັນຕະລາຍ ພໍມາບເຫັນສະຫາຍ ແສນ ໃນເວລາສະຫາຍທຶນຄໍເສື້ອໝໍຮ້ອຍໂທ ໃບ ອອກຈາກນາງນັ້ນຮູ້ສຶກໂລດວ່າສະຫາຍ ແມ່ນໃຜ ? ແສງຕາທີ່ນາງພາດໄປໃສ່ຮ່າງກາຍຂອງສະຫາຍ ແສນ ໃນເວລານັ້ນເປັນແສງຕາທີ່ມີຄວາມໝາຍຂໍເພິ່ງພາອາໄສ ຂໍມອບຄວາມບໍລິສຸດຕຸດຜ່ອງ ແລະ ຊີວິດຈິດໃຈໄວ້ກັບສະຫາຍ ແລະ ເວລາລຸກຂຶ້ນປັບແປ້ງພ້າວແປງເຄື່ອງນຸ່ງຂອງຖື ອັດອີ້ເນື້ອກາຍທີ່ນາງຖະໜອມໄວ້ນານປີນັ້ນນາງພໍຢາກຂາບລົງສະແດງຄວາມຄາລະວະຕໍ່ສະຫາຍ ທີ່ໄດ້ຊ່ວຍເອົານາງອອກພົ້ນຈາກຝາມີອັນເປື້ອນເປີະ ແຕ່ນາງເຮັດບໍ່ໄດ້ ນາງພໍແຕ່ສົ່ງສາຍຕາອັນອ່ອນຫວານ ແລະ ບໍລິສຸດແກ່ສະຫາຍບໍ່ຮູ້ວ່າສະຫາຍຈະຮັບຮູ້ເລື່ອງດັ່ງກ່າວ ຫຼື ບໍ່ ? ແລະ ໃນເວລາສຽງປືນດັ່ງຂຶ້ນຫົວໃຈຂອງນາງຕົກຂະມ່າທັນທີນາງພ້າວໄປຫາຫົວຂັ້ນໄດ ເພື່ອຂຶ້ນໄປຫາສະຫາຍ ແສນ ນາງຄິດວ່າຖ້າສະຫາຍແສນ ຖືກອັນຕະລາຍ ນາງພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະໂດດເຂົ້າໄປຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູແບບຫົວຂາດຄາ ແລະ ເວລານາງຈູງແຂນສະຫາຍພາກັນແລ່ນລົງເຮືອນນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ເສຍດາຍນຳສິ່ງຂອງພາຍໃນຫ້ອງນັ້ນຕົວຂອງນາງ ແລະ ຂອງສະຫາຍຊູນກັນ ເປັນຕົ້ນແມ່ນເວລານາງຊ່ອນທ້າຍລົດນັ້ນ ມີບ່ອນເຕັ້ນແຮງນາງກໍໄດ້ຊູນເອົາຫຼັງຂອງສະຫາຍ ແຮງເຕີບແລະ ເວລານີ້ເອງສະຫາຍ ແສນ ຮູ້ບໍ່ວ່າແສງຕາຂອງນາງກຽວກ່ອມອ້ອມຕົວຂອງສະຫາຍຢູ່ ເຮົາຄິດວ່າສະຫາຍ ແສນ ຄົງຍັງບໍ່ທັນຮູ້ຫຍັງເພີດ.

ນາງ ວັນດີ ເຫລືອດເບິ່ງສະຫາຍ ແສນ ເຖິງວ່າເດືອນມືດແສງຕະກຽງນ້ອຍພາຍໃນຫ້ອງພໍເປັນມັບມຽງກໍຕາມນາງກໍຮູ້ວ່າສະຫາຍ ແສນ ນັ່ງເສີຍເມີຍຢູ່ຄືທ້ອງໃກ້ໄຟບໍ່ຮູ້ຮ້ອນ. ນາງໄອອະຮິບາດໜຶ່ງເພື່ອພາດຄໍແລ້ວເວົ້າຂຶ້ນເປັນສຽງລອຍໆ ຄືບໍ່ມີບ່ອນຈຸດປ່ອນຈອດ:

- ເອີ ! ອ້າຍ ແສນ ຄືວ່າອ້າຍກໍໄດ້ໄປເມືອງໃໝ່ອັດຕະປື ບໍ່

ອ້າຍ ?

- ໄປແທ້ ! ອ້າຍມີຂວັນໃຈຢູ່ທີ່ນັ້ນຫຼາຍທີ່ສຸດ ອ້າຍບໍ່ສາມາດຈະ
ໄດ້ ບໍ່ຮູ້ວ່າເມືອງໃໝ່ເວລານີ້ເປັນແນວໃດໄປແລ້ວ.

- ຍັງຄືເກົ່ານັ້ນລະອ້າຍ ແຕ່ກົກໄຮໃຫຍ່ຂ້າງໂຮງຮຽນນັ້ນລົມ
ລົວໄດ !

- ພຸດໂທ! ມັນບໍ່ທັບເຮືອນຢູ່ອ້ອມແອ້ມນັ້ນບໍ່ ?

- ທັບຫຼາຍຫຼັງເຕີບ ແຕ່ບໍ່ມີໃຜເປັນຫຍັງມັນລົມຍາມກາງເວັນ
ຈ້າເຮືອນເຫຼົ່ານັ້ນອອກໄປນາໝົດ. ເອີ ! ອ້າຍແສນ ອ້າຍໄປເມືອງໃໝ່
ໃດໝາຍ ?

ນາງ ວັນດີ ຖາມດ້ວຍສຽງສົດໃສ ແລ້ວຍື່ມຫົວເປັນສີອາຍໆ ຕໍ່
ວນາງເອງທີ່ເຮັດຕິຖາມຄວາມຈິງ ນາງຮູ້ພໍ້ແຮງແລ້ວ. ສະຫາຍ ແສນ
ອບຫັນຫົວວ່າ:

- ອ້າຍໄປປີ 1970 ອ້າຍຖືກບາດເຈັບທີ່ນັ້ນໜັກເຕີບເກືອບເອົາ
ວບໍ່ລອດ.

- ແທ້ຫວະອ້າຍ ?

ນາງ ວັນດີ ທັງເວົ້າ ທັງຍື່ມຫົວຢ່າງມີຄວາມໝາຍຄັນ ແມ່ນກາງ
ນ ຫຼື ວ່າເດືອນແຈ້ງ ຮວ້າຍຢ້ານເສຍລັບແທ້ໄດ ! ນີ້ຍັງ ມີດສະລົວເຫັນ
ພໍ້ຄຸມມຸມ. ສະຫາຍ ແສນ ເບັດຄຶງເລັກນ້ອຍເອົາມືເສີຍຜົມເປີດໝາກ
ໝາກເສື້ອອອກເພື່ອເບີຍລົມໃຫ້ສະບາຍຈຶ່ງເວົ້າຂຶ້ນຊ້າໆ ວ່າ:

- ໂອຍ! ວັນດີ ເອີຍເລື່ອງບາດເຈັບນັ້ນກໍ່ບໍ່ສຳຄັນປານໃດ
ນຂວັນໃຈຂອງເລື່ອງນັ້ນຕີ ມັນຄືກັນກັບສຽງຝັ່ງຢູ່ໃນຫຼັບຫົວໃຈ ຂອງ
ຍ.

- ເຖິງປານນັ້ນພຸ້ນຫວະອ້າຍ ?

- ອ້າຍຊິເລົ່າສູ່ນ້ອງໜຶ່ງ, ອ້າຍຖືກບາດເຈັບໜັກແລ້ວພັດຍັງຕົກ

ກຶ່ງລົງສະໜົມບວກຄວາຍບິນຂຶ້ນພັດທະລາດລົງ ອ້າຍອິດອ່ອນໂຮຍແຮງ
ຈົນວ່າສະຫລົບມິດອ້ອຍຊ້ອຍໄປກໍ່ມ່ວນຢູ່ໄດ້ນ້ອງເອີຍ. ບໍ່ຮູ້ສຶກເຈັບ
ປວດຫຍັງຊິວ່າ ຄືນອນຫຼັບກໍ່ບໍ່ແມ່ນຄືກັນກັບເຮົາຈົນລົງພື້ນນ້ຳເປັນສີ
ເຢັນໆ ວາດໃດວາດໜຶ່ງຕໍ່ມາຈັກແມ່ນຫຍັງ ເປັນຂອງມືນ້ຳໜັກຄະລຶຄຶ
ຄະລົງມາເຕັງເອົາອ້າຍຄາວໜຶ່ງ ຕໍ່ມາອ້າຍຮູ້ສຶກວ່າຕົວຂອງອ້າຍຊຸນເອົາ
ສິ່ງຂອງອັນໃດອັນໜຶ່ງ ເປັນສີອ່ອນໆ ນວນ ແລະ ມີອາຍຸອຸ່ນອີກດ້ວຍ.
ອ້າຍມາຍຄືນມາຮູ້ຄວາມຄົນຄົນໃໝ່ແດ່ເລັກນ້ອຍ ເພາະຮູ້ສຶກເຈັບປວດ
ໄປທົ່ວຕົວອ້າຍພະຍາຍາມຕັ້ງສະຕິໃຫ້ໄດ້. ແຕ່ກໍ່ພໍ້ເປັນມະລຸບມະລ້ວຍບໍ່
ຄັກບໍ່ແນ່ອ້າຍປະກົດມີຄືນໜຶ່ງ ເອົາອ້າຍອອກຈາກຕົນ ເອົາປົກເລື້ອເຊັດ
ຂີ້ຕົມຊຶມເຂົ້າຕາຈົນມືນບໍ່ຂຶ້ນ ແຕ່ອ້າຍກໍ່ພະຍາຍາມມືນອ້າຍປະກົດເຫັນ
ໃບໜ້າຂາວຜ່ອງຂອງຜູ້ຍິງເກົ່ານັ້ນ ຈິ່ງອ່ອນລະມຸ້ນແນວນີ້ ຍິງຄົນນັ້ນ
ອຸ່ມເຈ້ຍເອົາອ້າຍໂອຍ ! ນ້ອງເອີຍມີຂອງເຂົາອ່ອນນຸ້ມຄ່ອຍລຸບໄລ່ໃບ
ໜ້າ ແລະ ຫົວອີກຂອງອ້າຍ. ອ້າຍຮູ້ເມື່ອແຕ່ມືນຕາບໍ່ຂຶ້ນປາກກໍ່ບໍ່ເປັນ.

ລົມຫາຍໃຈຂອງເຂົາມີເທື່ອກໍ່ແຮງ ມີເທື່ອກໍ່ຄ່ອຍ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງ
ຮູ້ວ່າຕີ ? ຮູ້ລະບໍ່ລົມຫາຍໃຈຂອງເຂົາມັນຕ່າງກັບສາຍລົມທຳມະດາ
ມັນມີຄວາມອຸ່ນອຸ່ນເປັນພິເສດ ເຮັດໃຫ້ເລົ່າຄຶງຂອງອ້າຍທີ່ເຢັນໄປເຄິ່ງ
ຄຶງແລ້ວນັ້ນ ຮູ້ສຶກອຸ່ນຮຸ່ນໆ ຄືນມາ ອ້າຍຮູ້ຈັກຄວາມຄົນ ພໍ້ເປັນເຄິ່ງມິດ
ເຄິ່ງແຈ້ງແນວນັ້ນບໍ່ດົນປານໃດ. ຄວາມເຈັບປວດໄດ້ເຮັດໃຫ້ອ້າຍສະຫຼົບ
ໄປອີກ ແຕ່ຄົງແມ່ນສະຫລົບໄປຢູ່ເທິງຫຼັງຂອງຜູ້ທີ່ມີພະຄຸນຕໍ່ອ້າຍ ສະ
ຫາຍ ແສນ ມືດຢູ່ຄາວໜຶ່ງຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ: ແຕ່ບາດອ້າຍຮູ້ເມື່ອຄວາມຄົນ
ຢ່າງຄັກແນ່ຢູ່ທີ່ໂຮງໝໍແຫ່ງໜຶ່ງ ທີ່ຝັ່ງເຊກະໝານ ອ້າຍພັດບໍ່ເຫັນເພິ່ນຜູ້
ມີພະຄຸນຕໍ່ອ້າຍຊັ້ນຖາມໃຜກໍ່ບໍ່ມີໃຜຮູ້, ອ້າຍຈຳຕ້ອງອິດກັນມາເປັນເວລາ
ຫຼາຍປີ ຖ້າຫາກການປະຕິວັດສຳເລັດຜົນອ້າຍຍັງຈະຂໍນຳຂຶ້ນເທິງເມືອ
ຢາມເມືອງໃໝ່ອີກເທື່ອໜຶ່ງ...

ນາງ ວັນດີ ສະຫງົດພັງສະຫາຍ ແສນ ເວົ້າດ້ວຍຄວາມພາກພູມໃຈ ນາງຢາກຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ ໂອ້ຍ ! ອ້າຍເອີຍ ຜູ້ທີ່ອ້າຍເວົ້າເຖິງນັ້ນບໍ່ແມ່ນໃຜ ອື່ນຕັ້ງແມ່ນນ້ອງນີ້ເອງ. ນ້ອງນັ້ນຢູ່ຕໍ່ໜ້າອ້າຍນີ້ເດ! ຊິຖ້າໄປເມືອງໃໝ່ ເຮັດຫຍັງ ນ້ອງກໍຄອງຄອຍຖ້າພົບອ້າຍມາຫຼາຍປີແລ້ວອ້າຍເອີຍ! ລົມມິດຕັດພັດໄປຄົນແຈ ລົມມິດແຈພັດໄປຄົນກັກ ບັດນີ້ ສາຍແນນແກ້ວ ສາຍແນນຄຳໄດ້ດຶງເອົາສອງຄົນເຮົາມາຫາກັນແລ້ວເດ! ແຕ່ບໍ່ທ່ອນ ຊິເວົ້າອອກແນວນັ້ນ ຢາກຊິຕາຍຈົນນັ້ນລາຍເທີຍຢຶດໆ ຢູ່ກັບທ່າເສີຍ ແຕ່ໂຍນແນວເພິ່ນມັກໃຫ້ເບິ່ງແມ້, ຄັນຊິເຫຼືອພໍ້, ນາງວັນດີ ມືດຢູ່ຄາວ ໜຶ່ງແລ້ວໄອອະຮີບາດໜຶ່ງເປັນສີອັງໆ ໃນລຳຄໍ ແລ້ວເວົ້າອອກດ້ວຍສຽງ ແຜ່ວເປົາວ່າ:

ອ້າຍບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງຕົກເຮັດເສຍຫາຍຫຍັງແດ່ບໍ່ ໃນເວລາອ້າຍ ສະຫຼົບໄປນັ້ນ ?

- ສາຍສ້ອຍຄໍເສັ້ນໜຶ່ງ ຊຶ່ງແມ່ນແມ່ຂອງອ້າຍເອົາໃຫ້ນັ້ນບໍ່ ເຫັນ.

- ບໍ່ແມ່ນເພິ່ນຜູ້ອຸ່ມເຈ້ຍເອົາອ້າຍນັ້ນເອົາໄວ້ບໍ່ຈັກ ?

- ກະຈັງວ່າ ນັ້ນແລ້ວຄັນເພິ່ນເອົາໄວ້ໃຫ້ກໍດີລະບໍ່ ຍ້ານແຕ່ມັນ ເສຍລ້ານນັ້ນແລ້ວ.

ມືດຢູ່ຄາວໜຶ່ງໄຟແຫ່ງຄວາມຮັກ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ນາງອົດກັນຢູ່ຕໍ່ໄປບໍ່ ໄດ້ ນາງປິດເອົາສາຍສ້ອຍອອກຈາກຄໍ ແລ້ວດ່ອມຕົວໄປເວົ້າຕໍ່ສະຫາຍ ແສນ ວ່າ:

- ອ້າຍລອງເບິ່ງສາຍສ້ອຍເສັ້ນນີ້ເບິ່ງດູ, ມັນຄືກັນກັບຂອງອ້າຍ ບໍ່ ?

ນາງ ວັນດີ ຫຍັບໄປ ແບບືອອກຕໍ່ໜ້າສະຫາຍ ແສນ ສະຫາຍ ແສນ ຈົກກັບໄຟມາຕ່ອຍແສງໄມ້ຂີດໄຟລຸກຂຶ້ນ ສະຫາຍ ແສນ ກໍມີເບິ່ງ

ພໍມາບເຫັນປະລັກທີ່ມີໂຕອັກສອນວ່າ " ພຸດສະດີ " ສະຫາຍເງິຍໜ້າຂຶ້ນ ຈ້ອງມອງໃບໜ້າອັນຂາວນວນຂອງນາງ ວັນດີ ຊຶ່ງກ່ອນນີ້ເອີ້ນວ່າ ນາງ ຕ້ອງໃຈ ດ້ວຍສາຍຕາແຫ່ງຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ. ແສງຕາຂອງເຂົາພົບກັນ. ດວງຕາຂອງສະຫາຍ ແສນ ເຈືອຈານໄປດ້ວຍຄວາມສົງໄສສົນໃຈສ່ວນ ດວງຕາຂອງນາງ ວັນດີ ໄດ້ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສົດຊື່ນລື້ນເລິງ ເພື່ອນ ດອກບົວໃກ້ຈະບານຮັບເອົາ ອາຍຸຊ່ວຍຂອງແສງແດດຍາມເຊົ້າ ໄມ້ຂີດໄຟ ໄຟຈົນຮອດມືສະຫາຍ ແສນ ກໍບໍ່ຮູ້ເມື່ອຄວາມຮ້ອນຂອງໄຟ ກໍບໍ່ສາມາດ ຈະປິ່ນຈຸດສຸມຂອງວິນຍານທີ່ສະຫາຍ ແສນ ພວມເພິ່ງເລັ່ງເບິ່ງດວງຕາ ອັນອ່ອນຫວານຂອງນາງ ວັນດີ ນັ້ນໄດ້. ແຕ່ເມື່ອໄຟມອດລົງເງົາມືດໄດ້ ເຮັດໃຫ້ສະຫາຍ ແສນ ຮູ້ສຶກຕົວເພາະສະຫາຍ ບໍ່ເຫັນໜ້າອັນຂາວນວນ ແລະ ດວງຕາຫວານຂອງນາງ ວັນດີ. ສະຫາຍ ເວົ້າຂຶ້ນຄ່ອຍໆ ວ່າ:

ນ້ອງ ວັນດີ !

- ທີ !

- ສາຍສ້ອຍນີ້ນ້ອງໄດ້ມາຈາກໃສ ?

- ໄດ້ມາຈາກຄໍຂອງອ້າຍໃນມື້ນັ້ນຫັນແລ້ວ !

- ຄັນຊັ້ນ !...

- ແມ່ນຫຍັງ ?...

- ແມ່ນນ້ອງ... ແມ່ນບໍ່ ?

- ອີ !....

ສຽງອີເປັນສີຍາວໆ ຂອງນາງ ວັນດີ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ສະຫາຍ ແສນ ເກືອບຈະເປັນລົມໄປຍ້ອນຄວາມດີໃຈ.